

РЕШЕНИЕ

№ 4419

гр. София, 03.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4030** по описа за **2020** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение № 42628 от 17.02.2020г. по НАХД № 9281/2019г. на СРС, НО, 3-ти състав е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 19-4332-003674 от 07.03.2019г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ (ОПП-СДВР), с което на основание чл.174, ал.3, пр.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на С. Я. Н. е наложена глоба в размер на 2000 лева и лишаване от правото да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП и на основание чл.183, ал.1, т.1, пр.1 и 2 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 10 лв. за нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211,ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от С. Я. Н.. Наведени са касационни основания за неправилност поради постановяването му в нарушение на закона, при допуснати съществени процесуални нарушения - чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2-ро от ЗАНН. Иска се АССГ да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и потвърденото с него НП.

В съдебно заседание касационният жалбоподател се представлява от адв. А., която поддържа жалбата.

Ответникът - ОПП-СДВР не изпраща процесуален представител.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е основателна и доказана, поради което следва да бъде уважена.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуващото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че на 24.02.2019 г. около 03:45ч. Н. управлявал лек автомобил „А. А6" с ДК [рег.номер на МПС] , като се движел в [населено място] по [улица], с посока на движение от ул. „8-ми декември" към [улица]. Срещу бл. 30 той бил спрял за проверка от полицейските служители М. Х. и Ц. Ц.. При проверката установили, че водачът не носи свидетелство за управление на МПС – СУМПС и контролен талон към него. Полицейските служители се усъмнили, че Н. е употребил алкохол, поради което чрез ОДЧ поискали съдействие от колегите си от ОПП при СДВР. На място се отзовал свидетелят И. Б., който пристъпил към проверка за алкохол па водача с техническо средство Алкотест Дрегер 7510+, но Н. отказал да бъде изпробван.

На жалбоподателя бил съставен АУАН с бланков № 202992/24.02.2019 г. за това, че не носи СУМПС и контролен талон към него и при покана да бъде изпробван за алкохол с техническо средство същият отказал да бъде тестван. Издаден бил и талон за изследване № 0026716, който Н. отказал да подпише и получи. При така изложената фактическа обстановка било издадено и процесното НП.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел от правна страна, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона форма и съдържание, че в хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Тези изводи са правилни и се споделят от настоящия касационен състав.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

Нормата съдържа отделни състави на административни нарушения, като осъществяването на което и да е от тях е основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя.

В случая след като Н. е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта, му е издаден талон за изследване №

0026716, който същият е отказал да подпише. Това, че впоследствие се е явил в посоченото в талона лечебно заведение за преглед и изследване не значи, че е изпълнил медицинското предписание за изследване и съответно, че не е налице нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП.

Отговорността по чл.174, ал.3 от ЗДвП се ангажира при отказ да бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта или неизпълнение на предписание за медицинско изследване. Следователно, въпреки че на Н. впоследствие е извършено медицинско изследване в МБАЛ „Св. А.“, отказът му бъде изпробван за употреба на алкохол с Алкотест Дрегер 7510+ и отказът му да изпълни медицинско предписание съгласно предоставен му талон, който отказва да получи, е достатъчно основание за санкционирането му по чл.174, ал.3 от ЗДвП. Следва да се има предвид, че при проверката е установено, че водачът е отказал да бъде изпробван с техническото средство и е отказал да получи талон за медицинско изследване, като отказът е документиран с подписите на свидетел на талона за изследване по делото. Освен това предписанието в посочения талон е за явяване в болницата до 45 минути от връчването му, като отказът е в 04:35 ч. на 24.02.2019г., а в представения протокол за химическо изследване е посочено, че пробите са получени на ръка на 25.02.2019г., което означава, че предписанието не е изпълнено и пробите са предадени на следващия ден. Съгласно представения протокол за медицинско изследване е взета кръв от С. Н., но не е в изпълнение на талон от контролни органи, а по собствено желание на лицето. В протокола за химическо изследване също не е отбелязано пробите да са в изпълнение на дадения от контролните органи (в самия талон както се посочи е отбелязан отказ, а в графата как се изпращат пробите за химическо изследване е посочено - по желание на лицето) изрично дали състоянието на пробите отговаря или не отговаря на изискванията на Наредба №1 от 2017г., както е указан избор в самата бланка. Поради тези обстоятелства около медицинското изследване не следва да се приеме, че не е опровергава документираният и потвърден при разпита на свидетелите отказ от медицинско изследване, предписано от контролните органи при проверката. правилен е решаващият извод на въззивния съд, че при отказ за тестване с техническо средство, но извършена проба по инициатива на водача след приключване на полицейската проверка, отново е налице съставомерно административно нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП, което в случая е доказано. По отношение на последния абзац л.3 от обжалваното решение, относно размера на наказанието и вметнатият израз неправилно, касационният съд намира, че предвид цялостното съдържание на мотивите и диспозитива на съдебния акт, то вероятно се касае за грешка при изписването, още повече че както е посочил и СРС в разглеждането изречение наказващият орган е наложил наказанията по чл.174, ал.1, ал.3, пр.1 от ЗДвП в предвидените в тази норма размери, които са точно лишаване от право да управлява МПС за срок от две години и глоба 2000 лв.

Що се отнася до другото нарушение, изводите за неговото доказване и съставомерност, също се възприемат от касационната инстанция. Разпоредбата на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП установява задължение за водачите на моторни превозни средства да носят свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него. Неизпълнението на това задължение законодателят е обвързал със съответната санкция, предвидена в чл.183, ал.1, т.1 от ЗДвП. Управлението на МПС без водачът да носи, който и да е от изчерпателно посочените в чл.100, ал.1 от ЗДвП документи съставлява нарушение на

разпоредбата. При извършената му проверка С. Я. Н. не е представил на контролните органи свидетелство за управление на МПС и контролен талон към него, за което правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност и за това нарушение.

С оглед горното, решението на СРС следва да се остави в сила като правилно.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 42628 от 17.02.2020г. по НАХД № 9281/2019г. на СРС, НО, 3-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.